

Стиль церемоніальної хореографії складався поступово. Батьківщиною бальних танців Відродження та бароко могла бути Італія, Іспанія чи інша країна. Але як церемоніальні танці вони остаточно сформувалися при Дворі Людовіка XIV, завдяки якому танцювальний світ заговорив французькою. Влада встановлює моду. Ступінь популярності бального танцю багато в чому збігається з соціальними процесами. Великий Моцарт у сцені опери «Дон Жуан» відтворив своєрідну соціологію танцю. Витончений Оттавіо з донною Анною танцюють менует, Дон Жуан з простодушною Церліною – контрданс, тоді як його слуга Лепорелло з селянином Мазетто кружляють у вальсі. Одна з перших згадок про вальс у художній літературі є у Гете в романі «Страждання юного Вертера». У листі до друга Вертер розповідає про знайомство з Шарлоттою і про те, як під час заміського балу вони танцювали менует, англій, контрданс і, нарешті, вальс. У перше десятиліття XIX століття у Відні заборонялося вальсувати понад 10 хвилин. Автор однієї зі статей у газеті «The Times» обурений тим, що у програмі Королівського балу 1816 р. виявився цей «чуттєвий та непристойний танець». Заборону на вальс на балах у палацах німецьких Кайзерів зняв лише Вільгельм Другий, коли сховався на престол у 1888 р. Рухи вальсу вважалися непристойними, такими, що принижують гідність жінки. Вальс завдав своєрідного удару по кодексу лицарської честі, що становить основу придворного етикету. На початку XIX ст. мода на вальс прирівнювалася до моди на паління тютюну. Вальс був вираженням тенденцій буржуазної культури. Отже, і моральні принципи було неможливо залишити без змін. Вальс асоціювався у багатьох сучасників із революційною Францією. Імперська Франція була країною з іншими цінностями і, отже, з іншим стилем життя. На початку XX ст. так звані історичні танці стають популярними у багатьох країнах. У Німеччині виконували менуети, гавоти, хореографічні композиції зі смолоскипами. Зі старих т. зв. «легких» танців у репертуарі танцюристів збереглися «мазурка» та «вальс». Тим часом «полька», «полька-мазурка» та інші поступово витіснялися спокійнішими танцями, в яких можна було виявити грацію та витонченість. «Падекатр», «Шокон» і за ідеєю, і за темпом нагадували старі танці галантного віку, періоду розквіту придворної культури. У журналі «L'avis Parisienne» від 26 квітня 1913 р. Шарль Мартен опублікував дві віньєтки під назвою «Танець як дзеркало, що відображає світ». «У 1713 році, павана...», «У 1913 році, танго». Знайомство з фокстротом, що народився в Нью-Йорку в 1914 р., сталося в післяреволюційній Росії в 1920 р., коли в газеті «Жизнь искусства» з'явилося повідомлення, що Париж захоплюється «фокстротом», новим танцем, який проник у клуби, театри і навіть «політику». Одними з перших композиторів, що написали музику фокстротів та танго, були М. Блантер, Ю. Хайт та Дм. Покрасс.